

William R. Forstchen
AMŽINOJI SAJUNGA,
PIRMA KNYGA

Mokslinės fantastikos romanas

Jau keleri metai 35-asis pulkas, laivu plaukęs pro Bermudų trikampį ir patekęs į nežinomą planetą, gyvena pavojų kupiną gyvenimą. Sutriuškinę klaikiuosius tugarus, suvieniję rusų, romėnų ir kitų Žemės tautų pajėgas, amerikiečiai ima vadovauti kuriant civilizaciją šiame Naujajame Pasaulyje. Tačiau niekas nė neįtaria, kad jau netrukus juos užgrius keleriopai šiurpesnė neganda, negu kitados buvo tugarai...

Iš anglų kalbos vertė NOMEDA BERKUVIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
398 tomas. Serija įkurta 1990m.

William R. Forstchen THE UNION FOREVER
New York, Roc, 1989

Copyright © by William R. Forstchen, 1989

Cover art copyright © John Zeleznik, 2001

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2007
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2011

PROLOGAS

- Pradedam!

Pakilęs balnakilpėse, merkų genties vadas, kar-kartas Džubadis, triumfuodamas riktelėjo ir iškėlė sugniaužtą kumštį į viršų, amžinojo dangaus kupolo pusėn.

Kraujo raudonumo signaliniai vimpelai, skaisčiai liepsnojantys bundančio ryto prieblandoje, šoktelėjo į orą aplinkui kar-kartą. Atsigręžęs į rytus, kur dangus žioravo vis ryškiau, Džubadis pamatė iš aukštos žolės kylančią dar vieną raudoną vėliavą, toliau, kalvagūbrio papėdėje - kitą, o dar toliau - visai mažutę, bemaž susiliejančią su bekrašte stepės platybe. Vadas pažvelgė į vakarus - ant tolimo šlaito irgi įsižiebė vienišos raudonos vėliavų žvaigždutės begalinėje žalumos jūroje.

- Visi atgal, greitai! - sušuko Džubadis ir stipriai suvaręs pentinus arkliui į šonus šoktelėjo iš vietos. Iš paskos nurūko visa jo svita.

Orą užpildė kurtinantis šnypštimas, o virš galvų, užgoždamas visą dangų, praskrido milžiniškas šešėlis. Džubadis žemai pasilenkė, permetė vieną koją per balną ir pasislėpė už

arklio kaklo it už skydo, gelbėdamasis nuo mirties pasiuntinių plunksnuotomis uodegomis, griūte užgriuvusių iš ryto dangaus. Žirgas ūmai sužvingo iš skausmo ir atsistojo piestu. Džubadis staigiai perkėlė kūną į balną ir vėl pentiniais paragino ristūną, per kurio kaklą jau sruvo kraujas.

- Mano karte!

Grižtelėjęs per petį, Džubadis pamatė Hularą, merkų valdovo asmens sargybinį bei skydo nešiotąją. Jo akyse kar-kartas pastebėjo išgąstį.

- Prasiveršime! - juokdamasis riktelėjo mūšio įkaitintas Džubadis ir vėl paragino mirštantį savo arklių. Išsitraukęs kovinį lanką ir strėlę iš strėlinės vadas atsisuko. Kalvos šlaitas už nugaros dar buvo tuščias, bet galingas gausmas stiprėjo užpildydamas visą erdvę. Svita apsupo kar-kartą žiedu ir lėkė kartu su juo į priekį, palikdami už nugaros dešimtis bičiulių, strėlių krušos išmuštų iš balnų. Džubadis pastebėjo, kaip aukšta, ryto prieblandoje vos įžiūrima figūra, išsikepurnėjusi iš po kritusio žirgo, ištraukusi iš dėklo aukštai iškėlė dvirankį kardą. Vienišo kario aliojimas nuaidėjo per stepę, užgoždamas net jį persekiojančią mirtį. Džubadis nusišypsojo. Šiandien jo pusbrolis Vorgas ne-

puotaus drauge. Jis sulaukė atsisveikinimo su gyvenimu momento. Tačiau Vorgas mirs kardu kapodamas priešus. Gera mirtis. Protėvių sielos jau suskridusios spiečiasi aplinkui, šūksniais keldamos jo kovinę dvasią, jo "ka", besirengiančią paskutinei kovai.

Ir štai jie pasirodė. Reginys sukėlė virpulį, nors pats jau beveik išsigelbėjo nuo mirties, tiesiančios į jį plunksnuotas rankas. Pirmosios bantagų, priešiškos pietinės ordos karių, gretos persirito per kalvos keterą. Daugybė strėlių susmigo į Vorgo kūną, jis susverdėjęs suklypo, tačiau tuojau pat, pašėlusiai suklikęs priešmirtiniu balsu, vėl pašoko plačiai užsimojęs kardu pakirto prišuoliavusį artyn arklį kartu su raiteliu ir krito nuo atsakomojo smūgio.

Nuo mirties bėgantys merikai sveikino jį šūksniais, lydėdami į amžinąją padangės kelionę. Giedotojai šiandien padainuos apie tai, kaip atsisveikindamas skardžiu pergalės šūksniu Vorgas vieniui vienas pasitiko dešimt tūkstančių priešų. Likimas buvo jam maloningas.

Iškėlęs lanką, Džubadis paleido strėlę į pačią bantagų tirštumą. Tuojau pat atšvilpė atsakomoji salvė, ir merkų vėliavnešys šoktelėjęs balne paleido iš rankų raudoną vėliavą. Hula-garas prišuoliavęs prie Džubadžio kilstelėjo

skydą, pridengdamas savąjį kartą nuo priešų strėlių. Jie ir toliau lėkė į priekį, o aplenkę aukšta pavasarine žole apžėlusią lomą nukreipė žirgus link kitos keteros.

- Ko jie delsia? Metas smogti! - šaukė Hulagaras, nenuleisdamas akių nuo žalio šlaito priešakyje ir duodamas ženklą vėliavnešiui, laikančiam geltoną vėliavėlę prie pat žemės.

- Ne! - riktelėjo Džubadis. - Dar anksti!

- O aš sakau, metas! Kita salvė išguldys mus visus! - Permetęs lanką per petį, Hulagaras prijojo prie vėliavnešio ir ištraukęs jam iš rankų vėliavą aukštai iškėlė.

Tuzinas tokių pat geltonų vėliavėlių pakilo iš aukštos žolės palei visą frontą, besidriekiantį pusę mylios per kalvas. Ir staiga pasidarė tamsu kaip naktį - dešimt tūkstančių strėlių vienu metu pakilo į orą iš už artimiausios keteros, visiškai uždengdamos krištolinę dangaus žydrynę. Debesis, rodos, amžiams pakibo viršum galvų. Skausmo ir siaubo klyksmas ataidėjo iš bantagų pusės, kurie vos prieš keletą akimirkų iš anksto mėgavosi lengva pergale.

Džubadis su palydovais pasilenkė žinodami, jog dalis strėlių nepasieks priešų. Mirtis prašvilpė viršum jų ir it kruša subarbeno į banta-

gų skydus bei šarvus, jų kūnus, arklių strėnas.

Spustelėjęs virpantį savo žirgą, Džubadis pasistiebė balnakilpėse laikydamas paruoštą lanką ir šūksniu išliedamas pašėlusį triumfą, persmelkusį visą jo esybę. Iš už keteros šlaitu žemyn nusirito Vuška Huš raiteliai, elitinis merkų umenas, ir dar viena strėlių lavina plūstelėjo į panikos apimtus, pakrikusius priešų karius.

- Merkai! - nuskambėjo dešimties tūkstančių gerklų klyksmas. Priešakinis bantagų būrys pasileido pasitikti priešų, paleidęs atsakomąją salvę, praretinusią merkų gretas, kurios vis tiek tęsė puolimą.

Pirmoji merkų banga nusirito pro šalį, ir Džubadis užriaumojęs iš pasitenkinimo apgręžė žirgą, ketindamas pulti į ataką kartu su jais.

- Mano karte! - priešaky išdygęs Hulagaras sugriebė jo žirgą už apynasrio.

- Pirmyn! Paskui juos! - riktelėjo Džubadis.

- Mano karte! Tu turi vadovauti puolimui, o grumtynėse tegul dalyvauja kiti! - šaukė Hulagaras. - Tavo žirgas žūsta!

Atsipeikėjęs Džubadis pamatė nerimo sklidinąs skydo nešiotojo akis, tuojau pat susitvardė, vėl tapo kar-kartu. Hulagaras pritariamai

linktelėjo. Viena iš jo pareigų buvo laikyti už pavadžio kovinę kar-karto dvasią, jo "ka".

Džubadis užlėkė šlaitu aukštytyn pasitikti į priešus pasileidusio merkų pulko. Pasiekęs keterą, vadas nužvelgė mūšio lauką. Viskas klostėsi taip, kaip ir buvo sumanyta.

Merkai paspendė priešams spąstus jų pačių spąstų viduje, o Džubadis suvaidino masalo vaidmenį. Bantagų orda vėl įsiveržė į jo valdas, ketindama užgrobti merkams priklausančias ganyklas, žemes bei galvijus. Syki taip jau nutiko prieš pusę apsisukimo, tuomet jiems teko išverti dešimt šiurpių skurdo metų. Šįkart tarp genčių įvyko derybos, sutvirtintos kraujo priesaika. Bet ne veltui sakoma, jog bantagų priesaikos - tai pavėjui paleisti žodžiai.

Prieš tris apsisukimus sulaužę lygiai tokią pačią priesaiką, priešai nužudė jo senelį - merkai šito neužmiršo. Ir štai bantagai vėl sumanė įviloti merkų kar-kartą į spąstus ir užmušti, kai šis kelias atgal pas saviškius.

Džubadis piktdžiugiškai nusijuokė matydamas, kuo viskas baigėsi. Jis neprarado budrumo. Netikėtai nutraukęs derybas, kar-kartas užšoko ant žirgo ir šuoliais išlėkė iš bantagų stovyklos. Vos tik prajojo pro keturis smaigus,

Žyminčius neutralią juostą, prasidėjo persekiojimas. Dešimt tūkstančių elitinio umeno bantagų vijosi merkų vadą jau dvi dienas, sukorė šimtą mylių. Ir įkliuvo į spąstus.

- Flangai pajudėjo aplinkui, - Hulagaras parodė į vakarus ir į rytus.

Džubadis stebėjo, kaip lomoje pasislėpęs elitinis umenas Vuška Huš iškėlęs raudonas vėliavėles puolė priešą, o jiems iš užnugario iššokę greitieji Targa Vu raiteliai aplenkė būrį iš dviejų pusių. Spąstai pamažu užsivėrė. Kiekvienas iš dviejų atakuojančių sparnų nusidriekė per ištisą lygą, užkirsdamas bantagams visus atsitraukimo kelius.

- Viskas klostosi gerai, mano karte, tiksliai taip, kaip planavai, - patenkintas šūktelėjo Hulagaras, perrėkdamas kurtinantį prasidėjusių skerdynių triukšmą, aidu pasklidusį tarp kalvų.

Iš už keteros išjojo pustuzinis raitelių, ir Džubadis vilkiškai išsišiepė pamatęs Vuką, savo pirmagimį, mėginantį suvaldyti į priekį besiveržiantį žirgą.

- Stulbinanti pergalė! - sušuko Vuka. - Dabar šitie šunsnukiai nebekiš nosies į mūsų valdas.

Džubadis šaltu žvilgsniu apžvelgė kovos lau-

ką. Priešakinis puolančiųjų kraštas prieš kelias minutes jau persirito per kalvos viršūnę.

- Bantagų karių - nesuskaitoma daugybė, kaip žvaigždžių, - abejingai pastebėjo Hulagaras.

Vuka nieko neatsakė.

- Galų gale mums vis tiek teks keisti ganyklas, - tarstelėjo Džubadis. - O dabar galime tik sustabdyti jų ataką.

- Po šitokios pergalės?! - pasipiktino Vuka. Jo nesivaldymas siutino Džubadį. Berniūkštis kada nors taps kar-kartu, todėl privalo išmokti blaiviai vertinti įvykius.

- Taip, po šio susidūrimo, - suniurzgė vadas. - Čia tiktai pradžia, lengvas užkandis prieš pagrindinį patiekalą.

Vuka dėbtelėjo į jį nepasitenkinimo sklidiniu žvilgsniu, pasipiktinęs akimirkos didingumą menkinančiais tėvo žodžiais.

- Ar per tą laiką, kol mūsų nebuvo, neatkeliavo žinių iš tugarų? - paklausė Hulagaras ramiai, lyg jie neskubriai šnekučiuotųsi prie vakarinio laužo, o ne mirtinų grumtynių įkarštyje.

- Vakar gavome, - tarstelėjo Vuka, vos ne vos tramdydamas nekantrumą.

- Na ir?..

- Viskas pasitvirtino. Galvijai iš tiesų juos su-triuškino. Mūsų žvalgams pavyko apžiūrėti per kautynės sugriautą miestą. Žinios apie ginklus, žudančius dideliu nuotoliu, irgi teisingos. Galvijai jau pradeda atstatinėti miestą ir ap-moko kitus naudotis tais ginklais. Antra žvalgų grupė prislinko prie likusių gyvų tugarų ir sus-kaičiavo tik trisdešimt tūkstančių. Pranešama, jog kaimyninis galvijų miestas, stovintis labiau į rytus, irgi pareiškė nebepaklusiųs tugarams, o tie dabar ketina prašyti maisto mainais į kažkokį paslaptinę ligos, nuo kurios žūva šiaurinių žemių galvijai, gydymo būdą. Visa tai tiesiog galvoje netelpa.

- Vadinasi, jie prarado septyniolika ar net dvidešimt umenų?! - išplėtė akis Džubadis.

- Žvalgų pranešimais tenka tikėti, - ištarė Hulagaras. - Galvijai gavo naują ginklą. Jie iš-moko kautis.

- Galvijai, naikinantys ordos karius! Vien ši mintis kelia pasibjaurėjimą! - susiraukė Vuka.

- Kad ir kaip būtų pasibjaurėtina, faktai lieka faktais, - atsiliepė Džubadis. Jis pažvelgė į Hu-lagarą. Šis pritariamai linktelėjo mažumėle šyptelėdamas.

- O kaip laivas, kuris spjaudosi dūmais ir plaukioja be burių? - paklausė Hulagaras.

- Laivas, atrodo, visiems laikams paliko rusų pakrantę ir dabar puldinėja kartaginiečius.

- Labai gera naujiena, - nusišypsojo Džubadis.

- Galvijai nugalėjo Aukštąją rasę! - pakraipė galvą Hulagaras. - Negirdėtas dalykas.

- Galų gale jie tik tugarai, - paniekinamai nusišaipė Vuka.

- Nors jie ir yra mūsų priešai, vis tiek priklausom išrinktiesiems, įsidėmėk! Dabar, po jų pralaimėjimo, atsakomybė už senosios tvarkos išsaugojimą užgula mūsų pečius.

Tėvo įniršio suglumintas Vuka niūriai tylėdamas įsistebeilijo į savo svitą. Šie nudelbė žvilgsnius, nenorėdami tapti pono pažeminimo liudininkais.

Ūmai pergales šauksmas nustelbė mūšio triukšmą. Atsigręžęs Džubadis pamatė grumtynes dėl bantagų kovos vėliavos, ant kurios buvo pavaizduota galvijo kaukolė. Dar aki mirksnis, ir vėliava atiteko merkams.

Vuka pažiūrėjo į tėvą kaip lapė, užuodusi kraujo kvapą.

- Eik, vaike, - ištarė Džubadis, ir šypsena

perkreipė jo veidą. - Reikia surinkti kraują, kol šviežias.

Pašėlusiai klykdamas, Vuka išsitraukė jata-ganą ir pakilęs balnakilpėse pasileido nuo kalvos. Iš paskos nušuoliavo jaunuomenės palyda.

- Tamuka! - šūktelėjo Hulagaras.

Maždaug dešimties pėdų ūgio figūra grįžtelėjo balne Hulagarą pusėn. Kilstelėjęs sunkų varinį antveidį, jaunojo zan-karto Vukos skydo nešiotojas linktelėjo paklusdamas ir, paleidęs arklį šuoliais, pasivijo savo globotinį.

Džubadis stebėjo, kaip sūnus įsirėžia į pačią besikaunančiųjų tirštumą.

- Kada nors jis turės savo karalystę, - ištarė kar-kartas ramiai, tačiau tėviško išdidumo gaida persmelkė balsą. - Taigi gandai apie tugarus pasitvirtino, - tęsė vadas. - Reikia tuo pasinaudoti. Galbūt mums vis dėlto pavyks įgyvendinti savo planą.

- Gal tuomet pasiūsti dar vieną žygūną? - paklausė Hulagaras, aiškiai pajutęs palengvėjimą.

- Taip, šiandien pat. Privalome veikti greitai.

Džubadis dar kartą nužvelgė mūšio lauką. Vuškos Huš ir Tagaros Vu umenų flangai neiš-

vengiamai susiglaudė aplink bantagus; strėlių debesys dengė dangų. Stepę drebino triumfo šūksniai, skausmingas klyksmas ir prakeikimai.

- Bemaž neįmanoma patikėti, kad tugarai šitaip sutriuškinti, - ištarė Hulagaras, prigretinęs savo žirgą prie Džubadžio ristūno.

Pakėlęs galvą Džubadis nusišypsojo:

- Taigi, ir dar galvijų. Nedovanotina.

- Bet berniukas buvo teišus, - išdrįso paprieštarauti skydo nešiotojas. - Juk galų gale jie tik tugarai.

- Neužmiršk, jie įveikė mus prie Ončio, - ištarė Džubadis ramiu balsu.

- Aš šito neužmiršau, mano karte, - atsiliepė Hulagaras vos pastebimo priekaišto nuspalvintu balsu. - Ir neužmiršau tame mūšyje netekęs tėvo.

Džubadis nerodydamas emocijų linktelėjo. Juk Hulagaras, skydo nešiotojas, vienintelis iš visų merkų turėjo teisę atvirai prieštarauti kar-kartui. Jis buvo antroji vado pusė, privalanti numaldyti ir nukreipti teisingu keliu kunkuliuojančią karingą kar-karto dvasią, jo "ka"....